

Ἄγρια καὶ ἀχεροκάμωτα ἰκονίσματα πανώραιοι,
ποῦ φέγγει τοὺς ἢ ἀκοίμιστη χρυσοκαντήλα τοῦ ἥλιου.
Συνών. ἀχεροποίητος.

ἀχεροκάμωτος ἐπίθ. (II) Λεξ. Πρω. Δημητρ. ἀ-
χιουροκάμωτος Ἀθῆν. (παλαιότης.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄχερο καὶ τοῦ ἐπιθ. *καμωτός < κάνω.

1) Ὁ ἐξ ἀχύρων κατεσκευασμένος ἐνθ' ἄν. : Ἀχεροκά-
μωτος Ἰούδας Λεξ. Δημητρ. Ἀχεροκάμωτο σκιάχτρο αὐτόθ.

2) Εὐτελής, ἐπὶ ἀνθρώπων ἐνθ' ἄν. Πβ. ἀχερέ-
νιος Β2.

ἀχερόκοιτη ἡ, ἀμάρτ. ἀχιρότσοιτη Δαρδαν. (Ὁ-
φρύν. Σίγ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄχερο καὶ κοίτη.

Κοίτη ἀπὸ ἄχυρα.

ἀχεροκόπι τό, ἀμάρτ. ἀχυροκόπι Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄχερο καὶ κοπή.

Ἐργαλεῖον μὲ τὸ ὅποιον τεμαχίζονται τὰ ἄχυρα πρὶν
δοθοῦν ὡς τροφή εἰς τὰ ζῷα.

ἀχεροκοπριά ἡ, ἀμάρτ. ἀχυροκοπριά ΛΟΙΚΟΝΟΜΙΔ.
Ὁδηγός λαχανοκηπ. 72 καὶ 164.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄχερο καὶ κοπριά.

Κόπρος περιέχουσα ἄχυρον: «Ἡ ὑγρασία διατηρεῖται
μὲ τὸ σκάλισμα ἢ μὲ ὀλίγη ἀχυροκοπριά».

ἀχεροκούμασο τό, ἀμάρτ. ἀχιουροκούμασο Ἀνδρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄχερο καὶ κουμάσι.

Κελλίον κατάλληλον πρὸς ἐναπόθεσιν ἀχύρων.

ἀχερόλασπη ἡ, Λεξ. Πρω. Δημητρ. ἀχυρόλασπη
Λεξ. Μ'Εγκυκλ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄχερο καὶ λάσπη.

Πηλὸς ἀνάμεικτος μὲ ἄχυρα.

ἀχερόλογα τά, ἀμάρτ. ἀχυρόλογα Κέρκ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄχερο καὶ λόγια, δι' ὃ ἰδ. λόγος.

Λόγοι ἐλαφροὶ ὡς ἄχυρον, φλυαρίαι. Συνών. φρ.
λόγια σὰν ἄχερα.

ἀχερομίντερο τό, ἀμάρτ. ἀδερομίντερο Πόντ. (Κο-
τύωρ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄχερο καὶ μιντέρι.

Στρῶμα ἀχύρινον. Συνών. ἀχερόστρωμα.

ἀχερομπάζω ἀμάρτ. ἀδερομπάζω Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄχερο καὶ τοῦ ρ. μπάζω.

Μεταφέρω τὸ ἄχυρον ἀπὸ τὸ ἀλώνι εἰς τὸν ἀχυρῶνα.

ἀχερομπαστός ὁ, ἀμάρτ. ἄδερομπαστός Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἄχερομπάζω.

Ἡ ἐποχὴ καθ' ἣν μεταφέρεται τὸ ἄχυρον ἀπὸ τὸ ἀ-
λώνι εἰς τὸν ἀχυρῶνα, ἥτοι οἱ μῆνες Ἰούλιος καὶ Αὐγου-
στος.

ἀχερομπατή ἡ, ἀμάρτ. ἀχιρουδατή Λέσβ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄχυρο καὶ μπατή.

Ἀχυρῶν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀχεραποθήκη.

ἀχερόμυαλος ἐπίθ. Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄχερο καὶ μυαλό.

Ὁ ἔχων οἶονεϊ ἀχύρινον ἐγκέφαλον, ἄνους, μωρός.

ἀχερομύλιστος ἐπίθ. Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ.) ἀ-
χιρουδύλστους Ἰμβρ. ἀδερομύλιος Πόντ. (Ἀμισ.) ἀδο-
ρομύλιος Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *χερομυλιστός
< χερομυλίζω.

Ὁ μὴ ἄλεσθεις εἰς τὸν χειρόμυλον: Ἀλάτι ἀχερομύλιστο
Κονίστρ. Σ'τάρ' ἀχιρουδύλστου Ἰμβρ.

ἀχερόπαρτος ἐπίθ. Κάρπ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *χεροπαρτός < χε-
ροπαίρω ἀμαρτ.

Ὁ μὴ ὑποστάς ἐπαρκῇ ζύμωσιν, ἐπὶ ἄρτου. Συνών.
καὶ ἀντίθ. ἰδ. ἐν λ. *ἀνανέβαστος 2.

ἀχερόπλεχτος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀχυρόπλεχτος λόγ.
πολλαχ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄχερο καὶ τοῦ ἐπιθ. πλεχτός.

Ὁ κατεσκευασμένος μὲ ἄχυρα: Ἀχυρόπλεχτη καλύβα
- φωλιά.

ἀχερόπλιθα ἡ, πολλαχ. ἀχιουρόπλιθα Εὐβ. (Ὁρ.)
ἀχερόπλιθρα Ἀθῆν.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄχερο καὶ πλίθα.

Πλίνθος ἐκ πηλοῦ περιέχοντες καὶ ἄχυρα.

ἀχεροποίητος ἐπίθ. Κύθηρ.

Ἐκ τοῦ μεσν. ἐπιθ. ἀχειροποίητος.

Ὁ κατασκευασθεὶς οὐχὶ ὑπὸ ἀνθρωπίνων χειρῶν, ὁ
θείας προελεύσεως: Φορεῖ χιτῶνα τ' ἀχεροποίητο (ἐν αἰνίγμ.)
Κύθηρ. Συνών. ἀχεροκάμωτος (I).

ἀχεροποτίζω ἀμάρτ. ἀχιουροποτίζω Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τῶν ρ. ἀχερίζω καὶ ποτίζω καθ' ἀπλολογίαν
ἀντὶ ἀχερίζω ποτίζω.

Δίδω εἰς τὰ ζῷα ἄχυρα νὰ φάγουν καὶ τὰ ποτίζω.

***ἀχερόπουλλον** τό, ἀθυρόπον Πόντ. (Σάντ.)

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἄχερο διὰ τῆς καταλ. -πουλλον.

Μικρόν, λεπτὸν ἄχυρον. Συνών. ἀχεράκι 1.

ἄχερος ἐπίθ. Κεφαλλ. κ.ά. ἄδερος Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἐπιθ. ἄχειρ.

Ὁ μὴ ἔχων χεῖρας.

ἀχερός ἐπίθ. Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀχῶ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ερός.

Ὁ ἡχῶν δυνατά, ἡχηρός: Ἀχερό κουδούνι. Ἀχερὴ
βροντή.

ἀχεροσάκκα ἡ, Ρόδ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄχερο καὶ σάκκα.

Μέγας σάκκος εἰς τὸν ὅποιον τίθεται τὸ ἄχυρον πρὸς
μεταφοράν. Πβ. ἀχεροσάκκι.

ἀχεροσάκκι τό, Κρήτ. (Βιάνν.) ἀχερόσακκο Κρήτ.
Πελοπν. (Ἀνδρουός.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄχερο καὶ σακκί.

Σάκκος διὰ τοῦ ὁποῖου μεταφέρονται ἄχυρα. Συνών.
ἀχεροσακκούλλα, ἀχεροτσοῦβαλο.

ἀχεροσακκούλλα ἡ, Κρήτ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄχερο καὶ σακκούλλα.

Ἀχεροσάκκι, ὁ ἰδ.: Ἀσμ.

Ἐπήγα κ' ἐπαδρεύτηκα κ' ἤπρησα φτωχοπούλλα,
δὲν ἠῦρηκα 'ς τὸ σπῖτι τζης μούτ' ἀχεροσακκούλλα.

ἀχεροσάκκουλλο τό, Ἀθῆν.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄχερο καὶ σακκούλλι.

Σακκίδιον ὅπου τίθεται τὸ ἄχυρον τὸ ὅποιον πρόκει-
ται νὰ φάγῃ ζῷόν τι καὶ ἀναρτᾶται ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ του
κάτωθεν τοῦ ρύγχους του: Κρέμασε τ' ἀχεροσάκκουλλο
'ς τ' ἄλογο νὰ τρώῃ.

ἀχεροσεντόνα ἡ, ἀμάρτ. ἀχεροσεδόνα Κρήτ. (Σέ-
λιν. κ.ά.) ἀδεροσεντόνα Ρόδ. (Μεσαναγρ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄχερο καὶ σεντόνα.

